

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentul plătește pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brancoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

SUMAR

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de casație și justiție, secția I : M. Ionescu cu Ministerul Domeniilor ;

Idem : Maria R. Preda, R. Preda și M. N. Racuti cu Archimandritul Meletie Collumoașanu, Alexandrina Pencovici și alții ;

Idem : Ecaterina Aritonovici cu Bertha Frenkel ;

Curtea de Apel din București, secția II : Friederich Goldvurm și H. Goldstein cu I. R. Maurer și Sindicul Falimentului Cohen Iosef & Comp. ;

Idem : Paraschiva Alexandru Stroescu cu C. D. Jilescu, Lița Stroescu Stan, Caterina N. Ionescu și alții ;

Curtea de Apel din Galați, secția II : Primăria comunei Iași cu Epitropia Sf. Spiridon din Iași ;

Bibliografia

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 21 Iunie 1899

Președenția d-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

M. Ionescu cu Ministerul Domeniilor

Contravențiunii la condițiunile de vânzare de lemne din pădurile statului.—Delict silvic.—Legea de urmărire.—(Art. 7 din condițiunile de vânzare de lemne din pădurile statului ; art. 20 din legea de urmărire).

Asemănat art. 7 din condițiunile de vânzare de lemne din pădurile statului, cumpărătorul, îndată ce se va pune în sarcina sa vre-o pretinsă pagubă pentru stat, cum ar fi că ar fi tăiat el sau prin oamenii săi mai multe lemne de cât cumpărase, și această pagubă s'ar constata și estima de agentul forestier, este dator să plătească imediat suma, căci în cas contrariu se va implini cu legea de urmărire, însă îndată ce a depus banii, îi rămâne deschisă calea contestațiunei la casieria generală (azi admi-

nistrațiunea financiară) a județului, cu drept de apel la tribunal, conform art. 20 din legea de urmărire, și pe această cale de judecată se bucură, indiscutabil, de toate drepturile de apărare conținute de dreptul comun și prin urmare și de acela de a dovedi că nu dănsul sau oamenii lui au cauzat vre-o pagubă în pădure abătându-se de la condițiunile contractului de cumpărarea lemnelor.

Decisiunea No. 249/99.—Casată, după divergență, în urma recursului făcut de M. Ionescu, sentința tribunalului Mehedinți, s. I cu No. 298/97 în proces cu Ministerul Domeniilor.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier D. Cuculi ;

Pe d-l avocat Băicoianu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat N. Ionescu-Flămânda în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului al III-lea de casare, rămas în divergență :

III. «Exces de putere din partea onor. tribunal întru cât a respins contestația noastră, fără a se stabili vinovăția noastră sau a oamenilor noștri, violând ast-fel art. 7 din condițiunile statului».

Având în vedere sentința supură recursului din care rezultă că, recurentul M. Ionescu fiind urmărit de stat, în baza legii de urmărire, pentru faptul că ar fi tăiat și ridicat din pădurea statului Bresnița-Vârciorova (Slatinic), 81 arbori mai mult, de cât cumpărase prin contractul ce intervenise între el și stat, a depus suma de 540 lei 15 bani pentru care era urmărit și făcând contestație, casierul general de Mehedinți prin procesul-verbal cu No. 18651/96, 'i-a respins-o. Recurentul, în baza art. 20 din legea de urmărire, a făcut apel la tribunal și această instanță, prin sentința atacată, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 7 din contractul pentru vânzarea lemnelor, 'i-a respins apelul confirmând menționatul proces-verbal ;

Considerând că, de și prin art. 7 din condițiunile de

vēnzarea lemnelor, cumpărătorul este responsabil, în tot timpul tăerei și transportării lemnelor vândute, pentru ori-ce daune s'ar cauza în pădure, fie de dēnsul, fie de oamenii săi și obligat în cas de abatere constatată, a plăti statului, fără judecată, valoarea prejudiciului cauzat, după estimarea ce s'ar face de agentul forestier, iar despăgubirea se va împlini cu legea de urmărire, însă din o atare stipulațiune, nu se poate deduce că cumpărătorul a putut înțelege a se mulțumi în tot casul în mod necondiționat, pe constatarea ce ar face-o agentul forestier, indrituit prin această stipulațiune cu constatarea și estimarea eventualelor daune, la care ar putea fi expus față cu statul; căci, o asemenea soluțiune ar fi de natură a lăsa pe acei ce cumpără lemne spre tăere, din pădurele statului, la bunul plac al agenților forestier și o ast-fel de consecință, nu a putut fi cătuși de puțin în intențiunea și voința părților;

Considerând dar, că aceia ce părțile au înțeles prin stipulațiunile cuprinse în art. 7 din condițiunile de vēnzare, nu poate fi de cât îndatorirea pentru cumpărător ca îndată ce se va pune în sarcina sa vre-o pretinsă pagubă pentru stat, și aceasta s'ar constata de agentul forestier și s'ar estima de dēnsul, cumpărătorul să plătească imediat suma, căci în cas contrariu se va împlini cu legea de urmărire, însă îndată ce a depus banii, și rămâne deschisă calea contestațiunei la casieria generală cu dreptul de apel la tribunal, drept prevăzut de art. 20 din legea de urmărire, și pe această cale de judecată se bucură indiscutabil, de toate drepturile de apărare consfințite de dreptul comun și prin urmare și de acela de a dovedi că nu dēnsul său oamenii lui, ar fi tăiat lemnele, sau că au tăiat mai puține de cât se pretinde, etc.;

Considerând că, aceasta este atât de adevărat, în cât însuși tribunalul, pătruns de la început, de spiritul dispozițiunilor cuprinse în art. 7 din contract, a și admis, după cererea recurentului, dovada cu martori spre a se stabili că nu era adevărat faptul că dēnsul său oamenii lui ar fi tăiat mai multe lemne de cât avea dreptul prin contract; dar, mai în urmă, când a judecat afacerea în fond, fără nici un motiv temeinic, a înlăturat rezultatul constatărilor judecătorești ce făcuse, întemeindu-se pur și simplu pe dispozițiunile art. 7 din contract, și căruia, dându-i o interpretare cu totul literală, a denaturat, prin această procedare, voința și intențiunea părților, comițând ast-fel, un adevărat exces de putere și violarea mai sus citatului articol din condițiunile statului;

Că ast-fel fiind, mijlocul de casare este întemeiat și fără a se mai discuta cele-l'alte motive, urmează a se admite recursul ca fondat;

Pentru aceste motive, casează, etc.

Audiența de la 25 Iunie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Maria R. Preda, R. Preda și M. N. Racuti cu Archimandritul Meletie Cotlumoșeanu, Alexandrina Pencovic și alții.

Apel.—Mai multe apeluri.—Conexare.—Dacă înainte de conexare fie-care apelant este stăpân pe apelul său și fie-care apel și are existența sa juridică a parte. — Dacă când conexarea nu s'a pronunțat, actele de pro-

cedură urmate într'un apel, pot avea vr'o înrîurire asupra celor-l'alte apeluri.

Dacă instanța sesisată de mai multe apeluri nu a pronunțat conexarea lor, fie-care apel și are existența sa juridică a parte, rămânând stăpân fie-care pe apelul său, cu dreptul a'l susține, retrage sau abandona, și numai atunci apelurile conexabile devin unite și procedura comună pentru toate, când instanța sesisată de acele apeluri pronunță conexarea lor, căci numai în acest cas și numai ast-fel se leagă instanța între toți apelanții.

Așa dară, până la conexare, actele de procedură urmate într'un apel, nu pot avea nici o înrîurire asupra altui apel.

Decisiunea No. 265/99. — Casată decisiunea Curței de Apel din Craiova, secția I cu No. 85/98 în urma recursului făcut de Maria R. Preda, R. Preda și M. N. Racuti în proces cu Archimandritul Meletie Cotlumoșeanu, Alexandrina Pencovic și alții.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu :

S'a ascultat d-nii C. Arion și B. Brătianu în dezvoltarea motivelor de casare și d-nii M. Sipsomo și C. Boerescu în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivului I :

«Am dovedit înaintea instanței de fond, procesul-verbal cu No. 1541 din 8 Iunie 1896, face parte din instanța apelului pendinte înaintea Curței de Apel din București secția I, făcut de d-nii Pencovic și Teșanu, dosarul acelei Curți No. 872/95 și este o consecință a înfățișării precedente din 11 Aprilie 1896 din același dosar.

«Este asemenea necontestabil că în apelul Archimandritului Meletie Cotlumoșeanu, dosarul tot acelei Curți cu No. 367/95 nu s'a făcut nici o lucrare, nu s'a fixat nici un termen, nu s'a emis sau plătit vre-o citațiune și nici că acest apel să fi fost declarat conex cu vre-un alt apel, până la 31 Martie 1897.

«Totuși Curtea de Apel din Craiova făcând o eroare grosieră de fapt și prin exces de putere consideră procesul-verbal cu No. 1541 din 8 Iunie 1896 ca făcând parte din instanța apelului Archimandritului Meletie Cotlumoșeanu, dosarul cu No. 367/95, unde n'are ce căuta și că prin urmare acest proces-verbal ar fi întrerupt termenul de perimare al acestui apel al Archimandritului Meletie și în consecință respinge cererea de perimare făcută de noi».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că, prin decisiunea acestei Inalte Curți cu No. 68/98, casându-se aceia a Curței de Apel din București, secția I cu No. 138/97, prin care se respinsese ca neadmisibilă opoziția făcută de Archimandritul Meletie Cotlumoșeanu contra decisiunei aceleai Curți cu No. 78/97, prin care, după cererea d-nei Maria R. Preda cu consimțământul soțului ei și M. Racuti, s'a declarat perimat apelul făcut de numitul Archimandrit, contra sentinței Trib. Ilfov, secția I cu No. 140/95 și trimețându-se afacerea a se judeca din nou de către

Curtea de Apel din Craiova, această instanță prin decisiunea atacată azi cu recurs, după ce mai întâi, conform teoriei acestei Inalte Curți, declară opoziția admisibilă în drept, judecând afacerea în fond, respinge cererea de perimare ;

Având în vedere că, din decisiunea atacată se constată că, între alte apeluri făcute de diferite persoane nemulțumite pe sentința Trib. Ilfov, secția I No. 140/95, s'au făcut și următoarele două : unul de către Archimandritul Meletie Cotlumoșeanu prin procurator d-l C. Boerescu, pentru care s'a format dosarul Curței de Apel din Bucuresci secția I cu No. 367/95 și altul de către Alexandrina Pencovică cu autorizarea soțului ei și Teișanu, pentru care s'a format dosarul aceleiași Curți cu No. 872/95 și în care dosar Archimandritul Meletie Cotlumoșeanu figurează ca intimat ;

Având în vedere că, cererea de perimarea apelului făcut de Meletie Cotlumoșeanu, se constată în fapt, prin decisiunea atacată, că s'a făcut de către recurenții la 31 Martie 1897 ;

Având în vedere că, se constată de asemenea în fapt, că apelurile de mai sus, nu au fost declarate conexe prin o încheiere a Curței de apel, până la sus zisa dată ;

Considerând în drept, că într-un cât instanța sesisată de mai multe apeluri, nu a pronunțat conexarea lor, fie-care apel și are existența sa juridică aparte, rămânând stăpân fie-care pe apelul său, cu dreptul a-l susține, retrace sau abandona și numai atunci apelurile conexe, devin unite și procedura comună pentru toate, când instanța sesisată de acele apeluri pronunță conexarea lor, căci numai în acest caz și numai ast-fel se leagă instanța între toți apelanții ;

Că dar, până la conexare, actele de procedură urmate într-un apel, nu pot avea nici o înrîurire asupra altui apel ;

Considerând că, din dosarul apelului Meletie Cotlumoșeanu cu No. 367/95 nu se constată că s'ar fi fixat vre un termen de înfățișare, sau că s'ar fi plătit și scos vre-o citațiune și nici că acest apel s'ar fi declarat conexat cu acela făcut de Pencovică-Teișanu pentru care s'a format dos. No. 872/95 ;

Că din contră, din acest din urmă dosar se constată că, a fost fixat mai întâi termenul de 11 Aprilie 1896 și apoi cel de 8 Iunie 1896, când, după cum se constată din jurnalul cu No. 1541 încheiat în acea zi, s'a prezentat dintre părți numai d-l C. Boerescu din partea Archimandritului Meletie Cotlumoșeanu, Teișanu pentru dânsul și pentru Ecaterina Lorolian, Elena Brațu și Maria Habudeanu prin d-nul Durma și în lipsa celor-lalte părți, procedura nefiind completă, s'a amânat afacerea la 28 Noembrie, când s'a suspendat judecata pentru mórtea d-nei Zosima ;

Considerând că, în aceste împrejurări de fapt, este îndvdat că d-l avocat Boerescu s'a prezentat în ziua de 8 Iunie 1896 la Curtea de apel ca procurator al Archimandritului Meletie, în apelul Pencovică-Teișanu, în care clientul său figura ca intimat, iar nu în apelul făcut de dânsul, în care nici că putea să se presinte, nefiind fixat—după cum s'a arătat mai sus—termen de înfățișare și nici scoase citațiuni ;

Că așa fiind, dacă în mai sus menționatul jurnal se spune că d-l Boerescu s'a prezentat din partea apelantului Archimandrit Meletie, iar nu din partea intimatului Meletie, aceasta nu poate să fie de cât o simplă eroare a greșierului care a scris cuvântul apelant în loc de intimat, eroare care a trecut neobservată de către consilierii Curții la semnarea jurnalului, dar care însă, nu poate să schimbe întru nimic veracitatea faptului constatat cu evidență din împrejurările mai sus arătate, că adică în apelul făcut de Meletie Cotlumoșeanu nu s'a făcut nici o lucrare sau act de procedură și nici că a avut loc vr'o înfățișare ;

Considerând pe lângă acestea că, a se admite că jurnalul cu No. 1541, care poartă data de 8 Iunie 1896, ar fi trebuit să figureze în dosarul apelului Meletie Cotlumoșeanu, aceasta ar însemna că trebuie să se admită în mod inevitabil desființarea lui din dosarul Pencovică-Teișanu și aceasta basat numai pe împrejurarea că din eroarea greșierului, Archimandritul Meletie este numit apelant în loc de intimat. Or, o atare soluțiune, fiind cu totul contrarie adevărului bine constatat și stabilit că d-l Boerescu s'a prezentat în ziua de 8 Iunie 1896 ca procurator al Archimandritului Meletie în apelul făcut de Pencovică-Teișanu, iar nu de dânsul, nu se poate admite fără a se tăgădui un adevăr, care nu mai poate suferi nici o discuțiune ;

Că ast-fel fiind, rămâne în afară de or ce îndoială că, înfățișarea de la 8 Iunie 1896 a avut loc, în apelul Pencovică-Teișanu și Curtea de fond neținând seamă de aceasta și admitând că înfățișarea a fost în apelul lui Meletie Cotlumoșeanu, iar ca consecință primind și considerând sus citatul jurnal ca un act întreruptiv de perimare al acestui din urmă apel, prin această procedare, a comis o gravă eroare de fapt și un adevărat exces de putere.

Pentru aceste motive, fiind întemeiat primul motiv de casare, fără a se mai discuta al II-lea, casează, etc.

Audiența de la 28 Iunie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI Președinte

Ecaterina Aritionovică cu Bertha Frenkel

Servitute de vedere și de construcțiune după reglemente și obiceiuri. (Art. 610 cod. civil).

Se dă o rea calificare unei acțiuni posesorie pentru exercițiul servituților de vedere și distanțele de observat între vecini la construcțiuni, când tribunalul și declină competența, pe motiv că se contestă însuși titlul constitutiv al servituței, de oare ce după lege, când se contestă însuși dreptul de proprietate sau titlul constitutiv al servituței, judecătorul de pace, în primă instanță, și trib. în apel, au dreptul a statua numai asupra dreptului de posesiune, fără a se prejudeca chiar fondul dreptului.

Decisiunea No. 257.—Casată în urma recursului făcut de Ecaterina Aritionovică sentința trib. Boțoșani cu No. 146/96 în proces cu Berta Frenkel.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. Oeconomu ;

Pe d-l procuror general C. D. Sărățeanu în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Pârâta, d-na Bertha Frenkel, tutricea minorilor săi fi, deschizând la imobilul minorilor vederi asupra proprietății d-lui Bogdan Goilov și construind o privată pe care a alipito de zăplasil d-sale, am reclamat la Judecătoria de ocol în numele mandantului meu, cerând să nu fie turburat în exercițiul său de servitute legală ce l are înputerea art. 610 și 612 cod. civ.»

«La judecătoria de ocol pârâta alegând că a dovedit prin prescripțiunea de 30 ani dreptul de vedere asupra proprietății d-lui Goilov, d-l judecător și-a declinat competența sub cuvânt că este în discuțiune titlu constitutiv al servituței ;

«Făcând apel la tribunal asupra declinatorului de competență onor tribunal prin sentința ce o atac cu recurs a respins apelul ca ne întemeiat ;

«Această sentință este dată cu violarea art. 13 al III legea jud. de ocol din 1894 sub inperiul căreia acțiunea a fost intentată și judecată ;

«Și iată în ce consistă :

«După acest articol reclamațiunile pentru exercițiul servituților și pentru distanțele de păstrat între vecini, la construcțiunii sunt potrivit zisului articol de căderea judecătorii de pace ; și dacă judecătorii de pace sunt competenți a judeca aceste acțiuni, onor. tribunal era ținut se înlătore declinatoriul și să intre în fondul procesului, rămânând ca pârâta, care invoacă dreptul de vedere prin prescripțiunea de 30 ani să și valorifice acel drept pe cale principală. Onor. tribunal însă a procedat invers și prin sentința sa a decis că acțiunea trebuia intentată de d-l Bogdan Goilov direct la tribunal, ceea ce ar însemna că orî când s'ar reclama la judecătoria de ocol exercițiul unei servituți, pârâatul tăgăduind dreptul de servitute ar împedica după voia sa calea acțiunii posesorie pentru a trimite pe reclamant numai de cât în petitoriu.»

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că, Bogdan V. Goilov introducând acțiune la judecătorul de ocol din Botoșani contra Bertei Frenkel, tutricea minorilor săi fi, pe motiv că a deschis vederi asupra imobilului său, în afară de distanță legală și că a construit o privată fără a respecta depărtarea prescrisă de regulamente și de obicei, conform art. 610 c. civil, a cerut închiderea vederilor și dărâmarea privăței ; judecătorul de ocol, prin cartea de judecată No. 824/95 și-a declinat competența de a judeca afacerea, pe temeiul art. 13 din legea judecătorielor de ocol din 1894, fiind că s'ar fi contestat chiar titlu constitutiv al servituței ; tribunalul de Botoșani, sesizat prin apel, de afacere, a confirmat cartea de judecată atacată pe motiv că Bertha Frenkel, contestând apelantului titlu în baza căruia s'a intentat acțiunea, apelantul trebuia să se adreseze tribunalului iar nu judecătorului de ocol, de oare ce era vorba de exercițiul unei acțiuni petitorii iar nu posesorii ;

Având în vedere art. 13 al III din legea judecătorielor de pace din 1894, sub imperiul căruia acțiunea a fost intentată și judecată ;

Considerând că, după acest articol, judecătoriele de pace au a judeca în primă instanță și cu drept de apel reclamațiunile pentru exercițiul servituților și pentru distanțele de observat între vecini la construcțiunii ; că în toate aceste casuri, dacă se va contesta verî-unea din părți însuși dreptul de proprietate sau titlu constitutiv al servituței, judecătorul de pace are a statua numai asupra cestiunii de posesiune fără ca aceasta să prejudice fondul chiar al dreptului care rămâne a se judeca pe cale principală după regulile generale de competență ;

Considerând dar că, față de aceste dispozițiuni, chiar când se contestă verî-unei părți dreptul de proprietate al servituței, judecătorul de pace trebuie să hotărască asupra posesiunii servituței, cercetând condițiunile art. 13 aceiași lege a judecătorielor de pace, adică că reclamantul să fi exercitat posesia servituței cel puțin un an și ca de la întreruperea posesiunii și până la intentarea acțiunii să nu fi trecut un an ;

Considerând că, din chiar sentința tribunalului rezultă că, în specie cererea recurentului având de obiect de a se împiedica turburarea posesiunii la imobilul său din partea intimatei Frenkel, prin aceia că aceasta a deschis vederi asupra aceluși imobil și a construit o privată fără a respecta distanța reglementară, cererea sa constituia o acțiune posesorie de competența judecătorielor de ocol de a fi judecată, conform citatului articol 13 ;

Că ast-fel fiind, tribunalul a calificat rău acțiunea introdusă de Goilov și numai cu violarea art. 13 al. III al legii judecătorielor de pace a admis declinatorul de competență a judecatorului de ocol ;

Că dar motivul fiind întemeiat, are a fi admis ;

Pentru aceste motive, Curtea casează.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA II

Audiența de la 3 Mai 1899

Președenția d-lui ATH. C. KIVU, Președinte

Friederich Goldburn și H. Goldstein cu I. R. Maurer și
Sindicul Falimentului Cohen Iosef & Comp.

Apel.—Intervențiune.—Dacă se poate invoca pentru prima oară în apel neadmisibilitatea ei.

Faliment.—Verificare de creanțe.—Contestațiuni și intervențiuni.—Dacă se pot face și înaintea tribunalului.

Vânzare.—Privilegiul vânzătorului.—Dacă primează pe creditorul gagist.—Când.—Faliment.

Autoritatea lucrului judecat.—Când există.

1) *In apel nu se poate ridica excepțiunea neadmisibilității cererii de intervențiune dacă nu a fost ridicată la prima instanță.*

2) *Contestațiunile și cererile de intervențiune la verificarea creanțelor unui falit se pot face și înaintea tribunalului nu numai înaintea judecatorului comisar.*

3) *Vânzătorul are dreptul de privilegiu asupra mărfurilor și mobilelor vândute și neplătite, dacă ele se află încă în posesiunea debitorului, chiar și în cazul când au fost cumpărate cu termen de plată,*

și acest privilegiu trece înaintea creditorului gagist, dacă acele mărfuri și mobile se află tot în posesiunea cumpărătorului debitor.

4) Nu există lucru judecat când ambele procese nu au același obiect și aceeași cauză.

Ast-fel sentința dată asupra unei contestațiuni la tabloul de ordinea creditorilor unui falit, nu poate fi invocată și opusă ca lucru judecat vânzătorului care cere să i se constate privilegiul său asupra mărfurilor și mobilelor vândute falitului și neplătite, și aflate încă în posesiunea acestuia, a falitului.

Decisiunea No. 35/99. — Respins apelul făcut de Friederich Goldvurm și H. Goldstein contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială cu No. 260/97 în proces cu I. R. Maurer și Sindicul falimentului Cohen Iosef & Comp.

S'a ascultat: d-l Em. Pantazi în desvoltarea motivelor de apel și pe d-nii V. Dărăscu și Oteteleşeanu sindic în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Friederich Goldvurm și H. Goldstein în contra sentinței cu No. 260/97 a tribunalului Ilfov, secția comercială;

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate și concluziunile scrise;

Având în vedere că obiectul acestui proces, constă în contestațiunea făcută de H. Goldstein la procesul-verbal de verificarea creanțelor falimentului Cohen Iosef & Comp., contestație la care s'a asociat și Fr. Goldvurm, prin intervențiunea introdusă înaintea tribunalului;

Considerând că, din desbateri, din actele prezentate și din cele aflate în dosar, se constată că, prin contractele cu data 6 Februarie și 22 Aprilie 1896, necontestate de apelanți, intimatul Maurer vinde firmei Cohen Iosef & Comp., mărfurile și mobilierul aflate în magazinul «La ville de Bucarest» din calea Victoriei No. 78, cu prețul, pe termenul și în condițiunile prevăzute în acele contracte; că la 20 Septembrie 1896, firma Cohen Iosef & Comp. cere, și tribunalul, prin sentința No. 1150 din aceeași zi, 'i declară în stare de faliment; că, înaintea judecătorului sindic, Maurer depune patru cambii în valoare fie-care de câte una mie lei și alte șase cambii în valoare totală de 5250 lei, toate prevăzute în sus zisele contracte și cere verificarea acestor creanțe, acordându-i-se privilegiul prevăzut de art. 1730 cod civil; că, cu ocaziunea verificării, Goldstein face contestațiune, opunându-se la acordarea privilegiului și judecătorul trimete această contestațiune înaintea tribunalului, unde intervine și Goldvurm ca creditor gagist;

Având în vedere că, prin această contestațiune, ast-fel dupe cum a desvoltat-o înaintea Curței, Goldstein pretinde că Maurer nu poate exercita privilegiul vânzătorului asupra mărfurilor vândute de dânsul firmei Cohen Iosef & Comp., pentru că în materie de faliment legea comercială nu crează asemenea privilegiu și chiar dacă s'ar admite că are privilegiu încă, astă-zî nu'l mai poate exercita pentru că acele mărfuri eșise din

patrimoniul cumpărătorilor, prin actul de gaj, constituit lui Goldvurm; că, în tot cazul privilegiul său este inferior aceluia al lui Goldvurm, care este creditor gagist;

Având în vedere că, apelantul Goldvurm, pe lângă motivele invocate de Goldstein mai opune lui Maurer și autoritatea lucrului judecat, rezultând din sentința cu No. 1319/97 a tribunalului Ilfov, secția comercială, confirmată prin decisiunea cu No. 62/97 a Curței de apel, secția I;

Considerând că, în privința incidentului de inadmisibilitatea apelului și în consecință inadmisibilitatea intervenției făcută de Goldvurm, Maurer nu mai poate ridica acest incident înaintea Curței, întru cât nu l'a ridicat la prima instanță și afară de aceasta dânsul nu a făcut apel în contra sentinței; că, în afară de aceasta, art. 772 cod. comercial, autorisă în mod formal contestațiunile și intervențiunile făcute și înaintea tribunalului, iar nu numai înaintea judelei comisar;

Considerând că, art. 1730 al. 5 cod. civil, acordă vânzătorului dreptul de privilegiu asupra mărfurilor și mobilelor vândute și neplătite, dacă ele se află încă în posesiunea debitorului, chiar și în cazul, când au fost cumpărate cu termen de plată; că din momentul ce se constată, că, la facerea inventarului s'a găsit în magazinul faliților marfă și mobile din cele cumpărate de la Maurer, evident că creanțele acestuia sunt privilegiate înaintea celor-l'alți creditori, și Goldvurm nu poate să 'i opre privilegiul său de creditor gagist, întru cât parte din marfă și mobile s'a găsit în magazin la facerea inventariului și întru cât prețul lor nu era complet achitat lui Maurer; că, de altă parte Goldvurm avea perfectă cunoștință de sarcina ce există asupra mărfurilor și mobilelor din magazinul lui Cohen Iosef & Comp. pentru că dânsul girase 12 cambii în valoare de 30000 lei, parte din prețul mărfii; că, prin urmare, drepturile lui Goldvurm, creditor gagist, în aceste condițiuni, nu poate prima dreptul de privilegiu, pe care îl are Maurer, în virtutea sus zisului articol;

Considerând că, în ce privește autoritatea lucrului judecat din sentința tribunalului și decisiunea Curței prezentate de Goldvurm, se constată, că acel proces a avut de obiect contestațiunile făcute la tabloul de ordinea creditorilor, pe când procesul de astă-zî, are de obiect constatarea dreptului de privilegiu, ori, ambele aceste procese neavând același obiect și aceeași cauză, lucru judecat nu poate fi invocat.

Pentru aceste motive redactate de d-l Președinte Ath. C. Kivu, Curtea, respinge apelul.

Audiența de la 23 Ianuarie 1899

Președenția d-lui ATH. KIVU, Președinte

Paraschiva Alexandru Stroescu cu C. D. Jilescu, Lița Stroe Stan, Caterina N. Ionescu și alții

Acțiune în simulațiune. — Dacă poate fi exercitată de creditori. — Actele debitorului cari pot fi atacate de creditori. — (Art. 1718 și 1719 cod. civil).

Vânzare. — Anularea unui act de vânzare ca simulat. — Dacă atinge și nulitatea actului de vânzare consimțit de cumpărător unui terțiu. — (Art. 1770 cod. civil).

1) *Averea debitorului, prezintă și viitoare, servind de gagiu creditorilor, aceștia sunt în drept a face toate actele de natură a menține întreg patrimoniul debitorului, precum și de a exercita ori ce acțiune care ar tinde la acest scop.*

Ast-fel, scopul acțiunii în simulațiune tinzând tocmai a menține în patrimoniul debitorului bunul care n'a eșit de cât în mod aparent, creditorii sunt în drept să atace actele de vânzare făcute de debitor în fraudă drepturilor lor.

2) *Când printr'o acțiune în simulațiune se constată că cumpărătorul imobilului nu putuse deveni proprietar al acelui imobil, din cauză că vânzătorul l'vânduse în fraudă creditorilor săi, și că dar actul de vânzare a fost neexistent, urmează că și al doilea act de vânzare, intervenit între primul cumpărător și o a treia persoană, să se considere ca fără ființă întru cât resolutio jure dantis resolvitur jus accipientis.*

Decisiunea 13/99.— Admis apelul făcut de Paraschiva Alexandru Stroescu contra sentinței tribunalului Prahova, secț. II, No. 262/96 în proces cu C. D. Jilescu și alții.

S'a ascultat: d-l Gr. Cernescu în dezvoltarea motivelor de apel și intimații în combateri;

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Paraschiva Alexandru Stroescu în contra sentinței tribunalului Prahova, secț. II No. 262/96 care îi respinge acțiunea ca nesusținută, intentată prin petițiunile înreg. la No. 12888 și 10543/94 în contra lui C. D. Jilescu, Lița Stroe Stan, Caterina N. Ionescu cu consimțământul soțului său și Anton Voiculescu și prin care cere să se declare nule ca simulate actele de vânzare autentificate de trib. Prahova și transcrise la No. 1028/90 și 2219/93 încheiate între dênșii, primul între Lița Stroe Stan și Ecaterina N. Ionescu cu consimț. soțului său ca vânzătoare și C. D. Jilescu ca cumpărător, iar secundul între aceasta din urmă și Anton Voiculescu în scop de a distraje averea imobiliară din patrimoniul decedatului Alexandru Stroescu, soțul și debitorul apelantei, în cât aceasta să nu poată încasa din averea lui creanța sa totală de lei 8500 recunoscută prin senșința No. 246/91 a acestui tribunal rămasă definitivă și pusă în executare în contra moștenitorilor numitului său soț;

Având în vedere art. 1718 și 1719 cod civil, care consacra regula de drept că averea debitorului prezintă și viitoare, servă ca gagiu al creditorilor, că conform acestui principiu creditorul este în drept a face toate actele de natură a menține întreg patrimoniul debitorului, precum și de a exercita ori ce acțiune care ar tinde la acest scop, că scopul acțiunii în simulațiune tinde tocmai la aceasta de a menține în patrimoniul debitorului bunul care n'a eșit de cât în mod aparent; că așa fiind apelanta este în drept să atace actele de vânzare menționate mai sus, care au fost făcute, în fraudă drepturilor sale și prin care s'au scos din patrimoniul debitorului său averea coprinsă în sus zisele acte;

Având în vedere că, apelanta a cerut Curței proba cu martori ca să dovedească reaua credință a vânzătorilor și complicitatea cumpărătorilor și prin urmare simulațiunea acestor acte, cerere care i s'a admis prin încheerea No. 1657 din 9 Iunie 1898;

Considerând că, din depunerile martorilor, făcute înaintea Curței, așa de clare și circumstanțiale, se stabilește că a existat între vânzător și cumpărător concert fraudulos, în scop de a distraje din patrimoniul decedatului Al. Stroescu debitorul apelantei, averea imobiliară a acestuia coprinsă în menționatele acte de vânzare;

Că este inadmisibil de a se susține că C. D. Jilescu să fi cumpărat în mod serios aceste imobile în prezilele declarării sale în stare de faliment, sau căuta să ascundă numerarul dacă l'avea și era de rea credință sau nu-l avea și în atarî casuri n'ar fi făcut cumpărătoreea ziselor imobile;

Că de asemenea sub achisitorul Voiculescu, lucrător în prăvălia lui Jilescu, nu se găsea în situațiune financiară așa de suficientă în cât să cumpere aceste imobile de la Jilescu, mai cu seamă că și astă-zî spun martorii, se găsește fără nici o avere, lucrând la diferite prăvălii de cofetărie;

Că starea de deconfitură a lui Jilescu în timpul facerii vânzării și în apropiere de epoca declarării sale în stare de faliment, și calitatea lui Voiculescu de servitor al acestuia, care implică lipsa lui de mijloace bănești, sunt suficiente a forma convingerea că amândoi aceștia s'au purtat ca cumpărători fictivi, pretând cu rea credință, concursul lor, moștenitorilor decedatului Al. Stroescu la formarea acestor acte, cu intenția numai de a frustra drepturile apelantei, punându-o în imposibilitate de a intra în creanța sa;

Că ceea ce face verosimile deposițiunile martorilor este și împrejurarea că în ziua de 19 Septembrie 1890 a cerut tribunalului să dea o ordonanță pentru luarea înscricțiunii ipotecare a imobilelor soțului său pentru asigurarea dotei sale, ordonanță care s'a și emis în ziua de 20 Septembrie 1890 și tot în această zi vânzătoarele și cumpărătorul Jilescu au cerut și obținut de la tribunal, autentificarea actului de vânzare încheiat între dênșii, fapt care învederează intențiunea dolosivă a acestora de a împedica pe apelantă ca să urmărească încasarea dotei sale din aceste imobile, căci este cu neputință a se crede că ei, și mai cu seamă cumpărătorul Jilescu, să nu fi avut cunoștința de ordonanța de înscricțiune;

Că mai mult, însăși Lița Stroe, una din vânzătoare, recunoaște la interogatorul ce i s'a luat de Curte că vânzarea către Jilescu este simulată, făcută cu intențiune ca să nu restituiască dota apelantei noră a sa;

Că dar, primul act de vânzare fiind simulat și ca atare neexistent, urmează că și cel de al doilea între Jilescu și Voiculescu să se considere ca fără ființă, pentru că Jilescu nu putea transmite lui Voiculescu un drept pe care nu l'avea, conform principiului «resolutio jure dantis resolvitur jus accipientis,» coprins în art. 1770 cod civil;

Că, independent de aplicarea acestui principiu din

depozițiunile martorilor se constată că sub aquisitionul Anton Voiculescu, cu rea credință a luat parte la confecționarea actului de vânzare dintre dânsul și Jilescu, numai de a împedica pe apelantă ca să ajungă la încasarea creanței sale dotale, că în acest cas el devine responsabil personal de acest fapt, în puterea principiului de echitate, că nimeni nu trebuie să se înavuțească pe nedrept în paguba altuia și ca atare este ținut a răspunde acțiunii revocatorie;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier I. E. Dobrescu, Curtea, admite apelul.

(ss). Ath. C. Kivu, Sc. Popescu, I. E. Dobrescu.

CURTEA DE APEL DIN GALATI, SECȚIA II

Audiența de la 12 Februarie 1899

Președenția d-lui E. G. ECONOMU, Președinte

Primăria comunei Iași cu Epitropia Sf. Spiridon din Iași.

Prescripțiune. — Prescripțiune începută sub legea veche. — Dupe ce legea se regulează.

Prescripțiune. — Datoria publică a statului său a comunelor. — Acțiuni sau obligațiuni eșite la sorți. — Termenul prescripțiunii capitalului din acele acțiuni sau obligațiuni.

Dobânzi. — Apel. — Dacă în apel se pot cere procente când n'au fost reclamate la prima instanță.

1) *Prescripțiunea începută sub regimul unei legi se regulează tot dupe această lege de și înainte de împlinirea termenului ar fi intervenit o altă lege care să'l scurteze.*

2) *Capitalul acțiunilor sau obligațiunilor datoriei publice a statului său a comunelor se prescrie prin trecere de trei-deci de ani de la data eșirei la sorți a acelor acțiuni sau obligațiuni.*

3) *În apel nu se poate cere procente dacă nu au fost cerute la prima instanță.*

Decisiunea No. 37/99.— Admis apelul Epitropiei Sf. Spiridon, contra sentinței Tribunalului Iași, secția I cu No. 255/93, în proces cu Primăria comunei Iași.

S'a ascultat: d-l T. Stelian în dezvoltarea motivelor de apel și d-l M. Orleanu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunii făcută de Primăria Iași, contra decisiunii acestei Curți No. 205/98;

Având în vedere că, prin această decisiune s'a admis apelul făcut de Epitropia Sf. Spiridon din Iași contra sentinței Trib. Iași, secția I cu No. 255/93, apel care este trimis în judecata acestei Curți prin hotărârea Înaltei Curți de Casație, secția I cu No. 111/98 și s'a condamnat Primăria să plătească Epitropiei 13000 lei, cu dobândă legală, valoarea a 26 obligații eșite la sorți, emise de comuna Iași pentru împrumutul pavagiului;

Având în vedere că, Primăria se apără în contra acestei acțiuni, în ce privește capitalul, invocând prescripțiunea, iar în ce privește procentele pe motiv că ele n'au fost cerute la prima instanță;

Având în vedere susținerile părților;

Considerând că, Primăria susține că plata acestor obligații este prescrisă prin trecere de 5 ani de la deschiderea exercițiului în care ele trebuia a fi plătite, conform art. 79 al. I din legea comptabilității generale a statului din 1864, aplicabilă și comunelor pe baza art. 6 din legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor statului din 20 Februarie 1887;

Considerând că, ori cum s'ar interpreta această lege, se stabilește în fapt că obligația No. 4711 a fost eșită la sorți în August 1888; că intentarea acțiunii a avut loc la 23 Iulie 1893; că prin urmare de la data exigibilității acestei obligații și până la data reclamației n'a trecut 5 ani, și deci nici chiar pe baza legii din Februarie 1887 nu i se poate aplica prescripția;

Considerând însă că, anterior acestei legi din 1887, legea de comptabilitate generală a statului din 1864 nu era aplicabilă și comunelor, deci obligațiile comune erau guvernate de dreptul comun;

Considerând că, obligațiile de natura celor în discuție fiind niște împrumuturi cu termen de plată la data eșirei la sorți, acțiunea pentru plata capitalului se prescrie prin trecerea a 30 ani, conform art. 1890 din cod. civil;

Considerând că, acesta fiind dreptul comun aplicabil obligațiilor azi în discuție până la data intervenirii legii din Februarie 1887, este evident că prescripția acestor acțiuni care eșise la sorți înainte de Februarie 1887, începuse a curge sub regimul dreptului comun;

Considerând că, în asemenea stare de lucruri, și în ipotesă că legea din Februarie 1887 ar prevedea prescripția de 5 ani și a capitalului obligațiunilor de natura celor în discuție, se naște întrebarea dacă această lege are efect retroactiv sau nu; și alte cuvinte dacă acești 5 ani trebuiesc calculați din momentul promulgării legii în viitor, sau și în trecut din momentul când plata a devenit exigibilă;

Considerând că, independent de dispozițiile art. 1911 cod. civil dupe care prescripțiile începute sub regimul legii vechi se regulează tot dupe această lege, de și înainte de împlinirea termenului ar fi intervenit o altă lege care să'l scurteze, și chiar dacă acest articol n'ar fi aplicabil în specie, totuși termenul de 5 din legea de la 1887 nu poate să fie calculat de cât de la promulgarea acestei legi, căci alt-fel în momentul promulgării legii din 1887, toate obligațiile eșite la sorți înainte de 5 ani, ar fi devenit prescrise fără să se pōtă imputa creditorilor vre-o negligență, ei știind că creanța lor nu era prescriptibilă de cât prin 30 ani; or, acest lucru nici chiar legea din 1887 nu'l prevede;

Că dar, prescripția de 5 ani prevăzută în legea din 1887 nu ar putea fi aplicată de cât obligațiilor cari au eșit la sorți dupe promulgarea acestei legi dacă n'au fost reclamate în curs de 5 ani de la data promulgării;

Considerând însă că, art. 79 din legea din 1864, nu se aplică datoriei publice a statului și deci nici datorii contractate de comune prin emiteri de rentă la purtător. Acestea sunt guvernate de legile respective cari au autorizat emisiunile și de dreptul comun, iar art. 79 mai sus menționat nu se aplică de cât la cheltuielile budgetare pentru care se cere liquidare și ordonanțare;

Considerând că, aplicarea prescripției de 5 ani la niște ast-fel de creanțe ar constitui o derogatie de la dreptul comun, care derogatie nu este prevădută în nici o lege până la 1893. Până la această dată, dupe cum se dovedește din regulamentul din 8 Aprilie 1881, numai cupoanele erau prescriptibile prin 5 ani;

Considerând că, acest sistem a fost modificat de abia în 1893, când printr'o lege specială s'a declarat prescriptibil atât capitalul cât și interesul datoriei publice eșite la sorți prin trecere de 5 ani, dar și această modificare n'a durat de cât până la 1895 când iarăși prin o lege s'a revenit la vechiul sistem;

Considerând că, pe de o parte creanțele de asemenea natură nu intră în categoria celor prevăzute la art. 79 din legea din 1864, pentru că, pentru plata lor, nu este nevoie de nici un fel de formalitate prevăzută pentru ordonanțarea și lichidarea lor, iar pe de altă parte intervenția legii din 1893 dovedește că, până la această dată, capitalul unor asemenea obligații, nu se prescrie prin trecere de 5 ani;

Că ast-fel fiind, Primăria de Iași nu poate invoca în

favoarea ei, în cazul de față, prescripția de 5 ani și deci dăna urmează să plătească valoarea celor 26 obligații eșite la sorți;

Că deși, prin deciziunea opoșată s'a acordat Epitropiei și procente de la data intentării acțiunii, însă în prima instanță procente nefiind cerute, ele nu pot fi reclamate pentru prima oară în apel, ast-fel că Primăria rămâne să plătească suma de 13000 lei, ce reprezintă valoarea obligațiilor reclamate, fără procent, prin urmare numai asupra acestui punct urmează a se admite opoziția și reforma decizia opoșată.

Pentru aceste motive admite apelul Epitropiei Sf. Spiridon.

(ss) E. G. Economu, G. Tanoviceanu, Al. D. Dobriceanu și I. Balteanu.

Opiniune

Având în vedere că, pentru obligațiunile eșite la sorți în anii 1883 până la 1887, Primăria a opus prescripțiunea de 5 ani, prevăzută de art. 79 din legea comptabilității statului din 1864, aplicabil și comunelor prin art. 6 din legea de la 20 Februarie 1887, pentru constatarea și perceperea veniturilor comunale;

Considerând că, în speță nu se poate invoca art. 1911 cod civil pentru a se susține că această prescripțiune de 5 ani, este aplicabilă numai de la 27 anterior acestei date, pentru obligațiunile eșite la sorți la tragerile anterioare, ar trebui regulate conform cu legea sub imperiul căria au început a curge, și aceasta pentru simplul motiv că, art. 1911 este o dispozițiune transitorie a cod. civil, făcută în scopul de a regula prescripțiunile începute sub vechii codice Calimach și Caragea în raport cu noul cod, prin urmare acest articol din codul civil, nu poate avea o aplicațiune generală și nici să fie întinși la legile speciale, cum este legea din 20 Februarie 1887;

Că ast-fel fiind de principiu că, prescripțiunile începute nu constituiesc drepturi câștigate, fiind că prescripțiunea este instituită nu în interesul persoanelor ci în interesul general al societății, consecința neapărată este că, prescripțiunea înscrisă în legea cea nouă trebuie să fie aplicată de judecător, adică în specie trebuie aplicată prescripțiunea specială de 5 ani, iar nu cea de 30 ani, conform dreptului comun;

Considerând că, interpretându-se art. 79 din legea comptabilității statului s'a susținut că el nu este aplicabil de cât la procentele datorite de stat, iar nu și la capitalul devenit exigibil prin tragerea la sorți a diferitelor obligațiuni emise;

Considerand că, cea mai bună interpretare a legii este aceea, care se dă în conformitate cu textul ei, atunci când acest text este clar și precis, iar art. 79 declară prescripțiune și cu desăvârșire stinse în folosul statului toate creanțele rămase nelichidate, neordonate și neplătite în termen de 5 ani socotit de la deschiderea exercițiului.

Că dar, distincțiunea între creanțele cari consistă în procente și acelea cari au de object capitalul, nu este prevăzută în lege și prin urmare nici interpretului nu-i este permis a o face;

Că, singura condițiune cerută de art. 79 este, că, să fie vorba de o creanță în contra statului prevăzută și înscrisă în buget și nu se poate contesta că, în bugetul datoriei publice, în fie-care an, se prevăd și se trec sumele necesare pentru plata cupoanelor și capitalului împrumutat (art. 38 din legea compt.);

Considerând iarăși că, nu se poate susține că art. 79 se aplică la acele creanțe, pentru a căror plată se cere emiterea unei ordonanțe, căci dacă argumentul ar avea vre-o valoare, consecința ar fi că art. 79 nu ar putea fi aplicabil nici la procente, de oare-ce nici pentru plata procentelor nu se emite vre-o ordonanță;

Considerând că, necesitatea ordonanței are loc numai atunci când creanța nu este lichidă prin ea însăși și trebuie să se verifice, dacă serviciul, lucrarea sau

prestațiunea pentru care este prevăzută în buget s'a efectuat sau nu, or la titlurile eșite la sorți, existența creanței este constatată prin însuși titlu, iar exigibilitatea are loc prin faptul eșirii la sorți, prin urmare emiterea unei ordonanțe de plată propriu zisă, n'ar mai avea nici un înțeles;

Considerând că, rezultatul tragerilor la sorți, se comunică agenților plătitori ai statului pentru a plăti la prezentare titlurile exigibile; această comunicare conține în sine ordinul de plată, ast-fel că și din acest punct de vedere, obiecțiunea trasă din lipsa de ordonanțare, este neintemeiată;

Considerând că, este adevărat că această scurtă prescripțiune prevăzută de art. 79 nu este de natură să asigure și să mărească creditul statului, dar tocmai pentru acest motiv s'a simțit trebuința mai în urmă să se modifice această dispozițiune a legii din 1864 și prin legea nouă s'a păstrat prescripțiunea de 5 ani numai pentru procente, iar capitalul este supus prescripțiunii ordinare de 30 ani, tocmai această modificare arată îndestulător, că mai înainte art. 79 trebuia aplicat atât la capital cât și la procente, afară numai dacă prin actul de împrumut se prevede vre-o derogățiune în privința prescripțiunii;

Că dar, din toate cele ce preced rezultă că, prescripțiunea de 5 ani este împlinită pentru obligațiunile eșite la sorți până la anul 1887 inclusiv, care fac obiectul acțiunii Epitropiei și prin urmare mijlocul de apărare invocat de Primărie fiind fondat, acțiunea trebuie respinsă;

Considerând că, în ce privește obligațiunea No. 4711 eșită la sorți în August 1888, prescripțiunea de 5 ani nu s'a putut împlini până la luna Iulie 1893, data intentării acțiunii și prin urmare Primăria este datoră să plătească valoarea acestei obligațiuni;

Pentru aceste motive sunt de părere a se condamna Primăria lași la plata sumei de 500 lei, iar pentru rest să se respingă acțiunea Epitropiei Sp. Sf. Spiridon.

(s) V. Râmniceanu.

BIBLIOGRAFII

A apărut:

CRITICA SISTEMULUI PROBELOR

COMISIUNI ROGATORII

Interne și Internationale
INSOȚIILE DE

Convențiunile României cu Statele străine

JURISDICȚIA CONSULARĂ și

Formalitățile actelor străine ce au a servi în țară

Teoria și practica asupra diferitelor delegațiuni ce pot da și primi după competență: Curțile de apel, tribunalele și judecătoriele de ocoale; Agenții consulari și diplomati; Judecătorii de instrucție, procurorii și raportorii consilierilor de resbel, gendarmii, comisarii și cei l'alți ofițeri de poliție judiciară

de

DIMITRIE G. MAXIM

Președintele secțiunii comerciale a Tribunalului Iași

Un volum 240 pag. în 80, Iași «Stabilim. Grafic Miron Costin». Se găsește de vânzare la librării din Capitală.— PREȚUL 4 LEI.

Se face cunoscut că cele 5 VOLUME din

Tratatul teoretic și practic de Procedură Civilă

al D-lui D. Chebapci

se găsește de vânzare numai la D-na A. Chebapci, soția defunctului, strada Plantelor 39, și că ori-ce exemplar, care nu va purta semnătura autorului său a Doamnei Chebapci, se va considera contrafăcut și se va urmări conform legii.